

Arrest

nr. 107 621 van 30 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen X, X en X, op 6 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 4 mei 2009 elk een asielaanvraag in. Zij verklaren op dezelfde datum het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 8 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dit op basis van de medische problemen van verzoekster.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen neemt op 26 januari 2010, in antwoord op de ingediende asielaanvragen, de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest met nummer X van 26 mei 2010 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

1.5. De op 8 oktober 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 2 augustus 2010 ontvankelijk verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 29 maart 2013 de beslissing waarbij de op 8 oktober 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 2 april 2013 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Deze beslissingen, die bij aangetekend schrijven van 3 april 2013 aan verzoekers ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

[...]

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten,

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/05/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. Verzoekers vragen de Raad huidig dossier samen te behandelen met het tevens door hen ingestelde beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 april 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, gekend onder het rolnummer 125 955. De Raad merkt evenwel op dat het voor een goede rechtsbedeling niet onontbeerlijk is om in een arrest uitspraak te doen over beide beroepen, nu de beslissingen elk op een andere datum werden genomen en gegrond zijn op

afzonderlijke feitelijke en juridische gronden. Er wordt dan ook niet ingegaan op de vraag van verzoekers om beide zaken samen te voegen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2, 7, eerste lid, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van “*het principe van een goede rechtsbedeling*”, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting verstrekken zij volgende toelichting bij het middel:

“[...]”

- *Dat het bevel om het land te verlaten dat genomen wordt alvorens dat een eventueel beroep kan worden ingeleid voor de RW tegen de beslissing die haar het verblijf weigert dat aangevraagd was op grond van artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980 , hetzij wanneer dit beroep nog lopende is en nog voor dat dit beroep kan behandeld worden , artikel 2, 3 en 13 van het EVRM schendt, vermits in geval van uitvoering van dit bevel het beroep voor de RW niet meer effectief kan zijn;*
- *Verzoekende partij heeft op 04.05.13 een verzoekschrift ingeleid voor de RVV dat er toe strekt de beslissing van de DVZ te horen hervormen*
- *Dat derhalve niet met zekerheid tot het besluit kan worden gekomen dat verzoekende partij in geval van teugkeer geen reëel risico zou lopen voor haar leven of fysieke integriteit gelet op haar medische toestand*
- *Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;*
- *Dat uit de beslissingen derhalve duidelijk voorkomt dat indien de beslissingen zouden worden uitgevoerd, de DVZ van oordeel is dat de verzoekende partij naar de REPUBLIEK SERVIË dient te worden uitgewezen;*
- *Dat indien de RVV het beroep tegen de beslissing dd 29.03.13 vernietigd, verzoekende partij steeds legaal in het Rijk verblijf, daar haar aanvraag tot verblijf immers ontvankelijk werd verklaard op 02.08.2010.*

Dat de genomen beslissing deze mogelijke situatie helemaal niet in overweging neemt; Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde;

Dat het recht beschermd door artikel 3 EVRM onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden ;

Overwegende dat de beslissing verder gemotiveerd wordt door het feit dat verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met geldig visum.

Dat dit echter niet het geval is vermits het gezin niet visumplichtig is; ,

Dat de aangegeven reden van de beslissingen bijgevolg de aangehaalde middelen schendt;

Dat de beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd en dient te worden vernietigd;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar de Republiek Servië, waar zij beweert dat haar leven in gevaar is , terwijl de RW zich nog niet definitief heeft uitgesproken nopens de gegrondheid van de beslissing van de DVZ die haar het verblijf op grond van haar medische toestand weigert;

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt.; Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij,

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden;”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij uitgaat van een hypothetische situatie, met name de gedwongen uitvoering van de thans bestreden bevelen. Thans werd echter geen enkel initiatief genomen door verwerende partij om over te gaan tot de gedwongen uitvoering van die bevelen. Het instellen van een beroep tegen een (ongegronde of onontvankelijke) beslissing om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet staat de loutere afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg. Zoals blijkt uit het administratief dossier werd het attest van immatriculatie van verzoekers ingetrokken op 2 april 2013, zodat in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd werd dat zij illegaal op het grondgebied verblijven en derhalve bevelen kunnen worden het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij houdt verkeerdelijk voor dat zij zou zijn vrijgesteld van de visumplicht als Servische onderdanen. De vrijstelling geldt enkel voor Servische onderdanen die in het bezit zijn van een biometrisch paspoort, zoals blijkt uit Verordening (EG) Nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001, zoals gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1244/2009 van de Raad van 30 november 2009. Verzoekende partij is niet in het bezit van een (biometrisch) paspoort en is dus wel degelijk visumplichtig. [...]”

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.2. Waar verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen niet wettig zijn gemotiveerd en de motiveringen niet correct zijn, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van het tevens geschonden geachte artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 7, eerste lid, 1° luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voormelde wetsbepaling wordt verwezen, bepaalt verder:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.”

Verzoekers betwisten het motief in de bestreden beslissing dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten en met name niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Zij wijzen erop dat zij niet visumplichtig zijn.

Verweerder repliceert op dit punt in de nota met opmerkingen dat Servische onderdanen enkel zijn vrijgesteld van de visumplicht op voorwaarde dat zij in het bezit zijn van een biometrisch paspoort, zoals blijkt uit de verordening 539/2001/EG van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, gewijzigd door de verordening 1244/2009/EG tot wijziging van de verordening 539/2001/EG. Hij stelt dat dit niet het geval is wat verzoekers betreft.

De centrale vraag in voorliggend dossier is derhalve of verzoekers in het bezit zijn van een biometrisch paspoort, op grond waarvan zij overeenkomstig voormelde Europese regelgeving zijn vrijgesteld van de visumplicht. Het is immers niet betwist dat verzoekers beschikken over een geldig Servisch paspoort. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 8 oktober 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend. Ter actualisatie van deze verblijfsaanvraag maakten zij op 8 november 2011 voor elk van hen een kopie uit hun Servische paspoort over aan verweerder. Hieruit blijkt dat de paspoorten – die geldig zijn van 5 november 2008 tot en met 5 november 2018 – wel degelijk biometrische paspoorten betreffen, zoals blijkt uit het hierin opgenomen logo (☒). Verweerder kan aldus ook niet voorhouden niet op de hoogte te zijn geweest van het gegeven dat verzoekers in het bezit zijn van een biometrisch paspoort en derhalve vrijgesteld zijn van de visumplicht. Daargelaten de vraag of het gegeven dat verzoekers in het bezit zijn van een geldig biometrisch paspoort belet dat hen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend – nu dergelijk paspoort slechts een verblijf gedurende maximum drie maanden per zes

maanden voorziet – merkt de Raad op dat verweerder in de bestreden beslissingen onterecht heeft vastgesteld dat verzoekers in het bezit dienen te zijn van een “*geldig paspoort voorzien van een geldig visum*”.

Door vast te stellen dat verzoekers niet in het bezit zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en met name niet beschikken over een geldig paspoort met een geldig visum, ondanks het gegeven dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers beschikken over geldige biometrische paspoorten die hen vrijstellen van de visumplicht, heeft verweerder de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet geschonden. Op dezelfde grond kan eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen. Deze vaststelling volstaat om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS